

50-JARIG BESTAAN DER FABRIEKSSCHOOL TE ENSCHEDÉ.

Verleden week was het 50 jaar geleden, dat de Fabriecksschool te Enschedé werd gesticht, welk heuglijk feit op officieele wijze is herdacht. — Wij brengen hierboven een foto van de jubileerende instelling.

50-JARIG BESTAAN DER FABRIEKSSCHOOL TE ENSCHEDÉ.

De in het gebouw onthulde gedenksteen voor den heer T. P. Scholten, een der oprichters van de Fabriecksschool, die van 1866 tot 1906 president-commissaris van deze instelling was.

AFSCHEIDSVOORSTELLING VAN MEVROUW MARIE W. COELINGH-VORDERMAN.

In de titelrol van „De Nicht", blijspel in 3 bedrijven door Roderick Benedix, bewerkt door G. Inventor, neemt Mevr. Marie W. Coelingh-Vorderman afscheid van het tooneelievend publiek, daar ze eerstdaags naar haar familie in Indië zal vertrekken. Onze foto geeft van links naar rechts: Audolf - Henny Schröder; Julius Beumer - Adolph Engers; De Nicht - Mevr. Coelingh-Vorderman; Herman Kerner - Johan Broedelet; Pauline - Willy Mensink; Louise - Dora Haas; Ernst - Jan van Ees. (*foto Couvée*).

Opgelucht liep ik de trappen weer af. Een keuken zou een glorie voor me zijn !

Dick zou niet thuis komen koffiedrinken. En ik had geen zin naar huis te gaan, waar ik de omgeving vijandelijk voelde. Ik bleef dus in de stad eten en ging 's middags wat wandelen. Toen was het, dat ik plots het bekende bordje : „Kamers" zag.

Ik er op af. De stand was goed, dacht ik. Ik belde. Een brutaal uitziend mensch, tweede editie van wat we nog bezig waren mee te maken, deed me open.

„U hebt kamers vrij ?" vroeg ik, ofschoon ik al wist er toch niet op te zullen ingaan.

„Ja Juffrouw." — Ze zag me niet voor vol aan.

„Zou ik ze eens mogen zien ?"

„Voor wie is het ?" luidde de wedervraag.

„Voor mijn man en mij." Ik drukte op man.

„O nee, dan gaat het niet. Ik wil geen dames op mijn kamers. 'k Heb liever heeren. Dames zijn me te lastig."

Ik wandelde weg. „Dag Juffrouw," zei het verstokte mensch nog.

Ik knikte eventjes — hoog.

Toen ik thuiskwam, ging ik meteen luidruchtig pianospelen. Ik zong lustig, toen Dick binnenstapte. Hij dreigde mij met zijn vinger. „Zoo ondeugd, al geslaagd ?"

„Nee," zei ik, en vertelde mijn wedervaren bij de krant, en later met de kamers. „Stel je voor," eindigde ik, „ze vond dames te lastig."

„Ik kan haar geen ongelijk geven", zei Dick plagend, terwijl hij met een veelbeteekenend blikje de piano sloot.

Er kwamen twee brieven op de advertentie, in den eenen werd ons een benedenhuis aangeboden met serre en keuken, in den anderen werd de lof gezongen van twee kamers met alkoof.

„'t Is niet te veel," zei ik beteuterd.

„Dat wist je wel vooruit." antwoordde Dick laconiek.

„Het benedenhuis met de serre trekt me het meest. Ik houd niet van een alkoof." Ik werd ongemanierd kribbig op Dick.

„Dan ga je daar maar kijken," ontdekte mijn echtgenoot.

„Natuurlijk." — Ik ging kijken. 't Was ver uit de buurt en ik moest een heelen tijd zoeken voor ik de straat vond Ik was dankbaar, toen ik eindelijk voor het gewenschte nummer stond. Het huis viel me niet mee, het was laag en klein met één verdieping, doch de serre, de serre was een groote aantrekking. Ik werd opengedaan door een goedig uitziend, eenigszins vies vrouwtje, die me meteen de achterkamer binnenloodste, vanwaar ik direct het dorado zag. Het was een onooglijk klein hokje, waarin Dick ternauwernood zijn lange beenen kon uitstrekken. Mijn enthousiasme was opeens verdwenen. Het vrouwtje deed zeer verward, wist niet op welke advertentie ze geschreven had, ze schreef op zooveel. Niets kon me meer teleurstellen.

„Afijn, ik zal mijn dochter effe roepen. Die weet er meer van." De dochter kwam ; lang, mager, met wijd uitstaand blond haar, en gescheurde blauw-zijden blouse.

„O, u bent zeker de dame, die een keuken wenschte ?"

„Ja," knikte ik.

„Maar die kunt u hier niet krijgen."

„En u schreef het in uw brief," protesteerde ik.

„'t Kost in elk geval duurder."

„Hoeveel ?"

„Vijftien gulden per maand. En bovendien is deze suite hier beneden al verhuurd."

„Maar had u dat dan direct gezegd." Ik werd kriegel.

„Ja maar we hebben boven nog een paar aardige kamers"

„O nee, dank," zei ik opstaand, „ik wil een benedenhuis."

„Ja hoort u eens, Mevrouw," de blauw-zijden blouse kwam dichterbij, „als u voor deze kamers vijftien gulden meer geeft, dan zeg ik den heer, die ze gehuurd heeft, nog op. Dan verzin ik wel een smoesje."

„Nee, dank u," zei ik zeo afwerend, dat de blonde dochter niet meer aandrong.

Ik stond weer op straat, besloot dan toch maar naar de alkoof te gaan kijken. Het was het eenige, wat me nog restte. Ook daar misère. Ik moest heel lang wachten, voor er opengedaan werd. Toen ik eindelijk binnen stond, zei de eigenares der kamers, haar handen aan een groot boezelaar afdrogend, dat ze aan het „varkeslappies." bakken was, waar ze niet afkon. Enfin, ik rook het. Het heele huis was doortrokken van den geur der „varkeslappies." De kamers waren hol, leeg, ongezellig, voorzien van alle mogelijke niet bij alkaar passende meubels. De alkoof zou ik als keuken moeten inrichten. In de slaapkamer kroop een dikke spin op het behang en fladderden spinnewebben aan het plafond.

Ik wist niet hoe gauw ik verdwijnen zou, en op straat kreeg ik eerst een neiging om te schateren, toen om te huilen.

Thuis deed ik Dick getrouw verslag van mijn luttel succes. Dick zei gelukkig niet : „O, dat had ik wel gedacht," anders was ik tot een krachtdaad in staat geweest.

We plaatsten weer een advertentie, zonder resultaat. Na tien dagen, terwijl Dick en ik samen op „snor" geweest waren naar kamers, waren we nog even ver, als den ochtend, toen „het mensch" ons opzei.

„Over vier dagen staan we op straat," voorspelde Dick somber.

„Enfin, dan gaan we in een hôtel."

„En al ons goed dan ?"

Al ons goed bestond uit piano, schemerlamp, eenige planten, een tafeltje, drie groote koffers en twee kisten met porcelein. — „Dat stallen we ergens," zei ik weer.

„Ja, dat gaat zoo gemakkelijk." — Dick was in een pessimistische bui.

„En als we nu naar het buitenland gaan," begon ik weer.

„Nou ja, dan natuurlijk. Of we sturen het naar huis. Maar nu.... 't is me een bezoeking, hoor."

Verslagen bleven we bij elkaar zitten, tot Dick weer naar de fabriek ging. Ik bleef nog wat in mijn hoekje zitten napeinzen, toen er geklopt werd, en „het mensch", dat tien heele heerlijke dagen onzichtbaar geweest was, binnenzeilde.

Ze poseerde zich weer bij de suitedeuren.

„Mevrouw, kijk eens, ik heb een voorstel. Of bent u al geslaagd met kamers ?"

„Nee," zei ik eerlijk ofschoon ik eerst héél graag „ja" gezegd had.

„Nou, ziet u, ik heb zoo gedacht. Wilt u de suite beneden hebben. Dan kunt u op straat kijken en zelf opendoen als er visite voor u is. Dat is veel gemakkelijker, vindt u ook niet ?"

O, die poesliefheid van het mensch ! Ik had kunnen trappelen. — „Nee, dank u," ik moest me beheerschen, sprak ik geforceerd, „ik zoek nu kamers met keuken."

„Maar u kunt best mijn keuken gebruiken. Nee maar dat gaat prachtig. Heusch mevrouw, spreekt u er eens met Mijnheer over. Ik vond het zoo naar, dat ik u moest opzeggen, ik heb nog nooit iemand opgezegd."

Ik beet me op de lippen om niet uit te vallen : „Nee, dat hebben ze u zeker altijd gedaan."

En onverstoorbaar vervolgde het mensch, terwijl ze met haar leelijke dikke handen gesticuleerde : „Hier is het heusch te lastig, ziet u. Maar op u of mijnheer heb ik niets tegen." — 't Klonk me beleedigend, dat uit haar vulgairen mond te hooren. — „En 't zal beneden bèst gaan, als u er maar een beetje aan denkt, dat ik niet tegen pianospelen kan, hè Mevrouw ?"

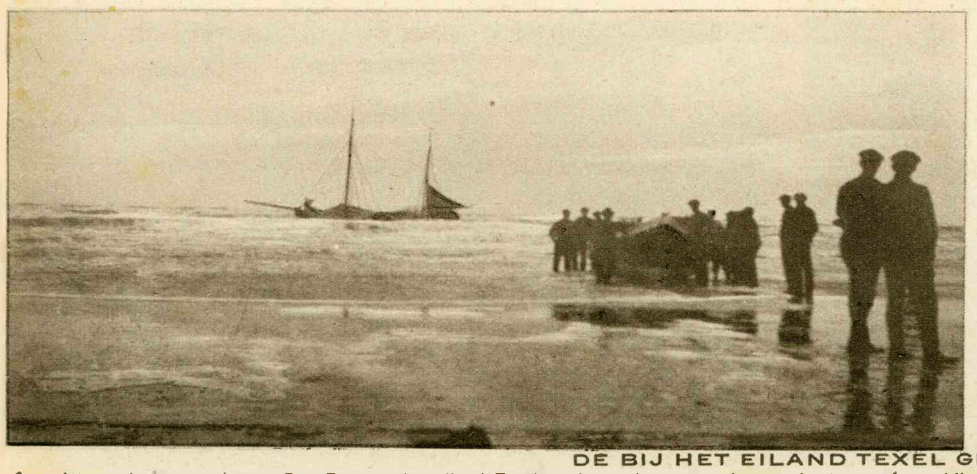
Ik bleef zwijgen. Het mensch keek in den spiegel, wat

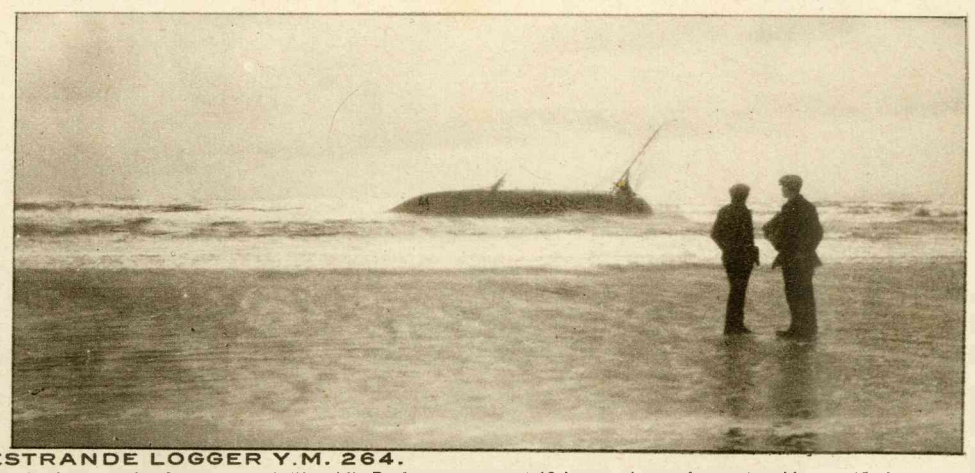
(*Zie vervolg op pag. 10.*)

VOOR EEN LIEFDADIG DOEL.

De Krans „Fraaie Handwerken" der Ned. Luth. vereeniging „Wees Getrouw", hield in Odeon te Amsterdam een bazar, waarvan de opbrengst is bestemd om aan die kinderen der Zondagsscholen, die uit gezinnen komen, waar vooral in deze buitengewone omstandigheden, bittere armoede wordt geleden, een kerstgave te schenken.

DE BIJ HET EILAND TEXEL GESTRANDE LOGGER Y.M. 264.

Onze fotograaf-correspondent te Den Burg op het eiland Texel zendt ons bovenstaande twee foto's van den nabij dit eiland gestranden logger, en schrijft erbij: De logger was met 13 koppen bemand en strandde op 15 dezer om 4 uur 's ochtends nabij de Koog. 5 leden van de bemanning konden zwemmende den wal bereiken, terwijl de overigen niet zwemmen konden en wachten moesten tot er hulp kwam opdagen. De reddingboot werd tewatergelaten, doch keerde 3 maal terug, daar ze vanwege de branding het schip niet kon bereiken. Ook met een lijn was geen verbinding tot stand te brengen. De reddingboot ging toen voor de vierde maal uit en slaagde erin de overige bemanning te redden. De geheele redding was eerst om 10 uur 's morgens afgeloopen. Op de foto links ziet men de reddingboot voor de vierde maal uitvaren. De afbeelding rechts geeft het verlaten, geheel op zij geslagen wrak, dat als verloren wordt beschouwd.